

Ten slotte kan ook het naambord beschouwd worden als een middel om de aandacht op zich te vestigen. Over dit onderdeel vindt nog een tweetal beslissingen vermelding. Een medicus practicus was in eerste instantie met een waarschuwing bestraft, omdat hij zich op zijn bord niet slechts als specialist voor inwendige ziekten had betiteld, doch ook voor ziekten van hart, longen, maag, lever en darmen. Het Ehrengerichtshof oordeelt (3 Januari 1930), dat terecht is aangenomen, dat een dergelijke ontleding van het begrip inwendige ziekten den indruk maakt van een kwakzalversreclame en dus in strijd is met de waardigheid van den arts.

Beter verging het een arts, die in eersten aanleg een berisping had gehad, omdat hij zich door het aanbrengen van een bord met het opschrift „Röntgendiagnostik, Diathermie, Höhensonne, elektrische Lichtbäder” en buitendien van nog 2 eenvoudige bordjes, aan oneerlijke reclame zou hebben schuldig gemaakt. Het Ehrengerichtshof spreekt de meening uit (23 October 1930), dat de aanduidingen der geneeswijzen zakelijk zijn en men voor een kleine stad daarop geen aanmerking mag maken. Het betreft methodes, die in de nieuwe geneeskunde van groot belang zijn en die slechts toegepast kunnen worden, als de geneesheer de daartoe benoedigde apparaten bezit. Natuurlijk zullen de artsen, die deze toestellen niet bezitten, zich benadeeld voelen, doch dat kan geen reden opleveren voor een bestraffing.

Deze laatste beslissing, waarbij het wordt toegestaan om drie borden aan te brengen, waaronder nog wel een zeer uitvoerig, getuigt van een wel groote vrijgevigheid. Over het algemeen echter zullen de vonnissen van dit Deutsche college wel in overeenstemming zijn met de in ons land geldende opvattingen.

Hoe is de werking van den electrischen stoel? — Een der lezers van *Zeitschrift für ärztliche Fortbildung* heeft deze vraag gesteld. Uit de beide stukjes, waarin deze vraag wordt behandeld (zie dat tijdschrift, 1934, No. 19, bldz. 563), blijkt wel, dat het antwoord daarop niet eenvoudig is en men daarover nog niet tot algeheele overeenstemming is gekomen.

Prof. WIETHOLD schrijft, dat men in Amerika na de slechte ondervinding, welke men met wisselstroom had opgedaan, er toe over is gegaan om achtereenvolgens gelijkstroom van hooge en lage spanning (2500 Volt tot 250 Volt) te laten inwerken, in het geheel gedurende ongeveer 1 minuut; de verschillende contacten duren 10 tot 20 en meer seconden. De eerste gelijkstroom van hooge spanning doet den veroordeelde terstond bewusteloos worden. De eigenlijke doodelijke werking moet men toeschrijven aan de wisseling van de hooge en lage spanningen; de beide oorzaken, die vooral een einde aan het leven maken zijn de sterke verhitting der hersenen en de vasomotorische schok.

Hierna volgen eenige opmerkingen van prof. S. JELLINEK. Deze schrijft, dat hem uit artikelen en brieven van artsen, die in de Sing-Sing gevangenis toezicht houden bij de electrocutie, bekend is, dat gelijkstroom wordt gebruikt. De eene electrode ligt aan het hoofd, de andere aan de dij. Er wordt begonnen met 1500 Volt en gedurende 30 seconden doorstroomd, dan wordt na een tusschenpoos van enkele seconden met 750 Volt verder gegaan gedurende omstreeks 1 minuut. De eerste stroomstoot, die de geheele behaarde hoofdhuid, welke doordat deze is natgemaakt met een oplossing van keukenzout en het haar tevoren is kort geknipt een geringen weerstand biedt, tot aangrijpingspunt heeft, veroorzaakt oogenblikkelijk hersenverlamming en dus bewusteloosheid. Bij het onderzoek in de tusschenpoos vonden de artsen wel geruischen over het hart, doch een te tellen pols, wat tegen kamerfibrilleeren pleit. Na de tweede aanwending van den stroom, schijnt alle leven geweken. De doodsoorzaak moet men deels zoeken in de door den eersten stroomstoot veroorzaakte hersenverlamming, deels in de door de voortgezette electriseering ontstane verhitting, respectievelijk oververhitting, van de hersenen en de overige inwendige organen.

Mr. C^A. M. SCHENCK.